

דעם רבינ'ס

איכס

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

דער ריינער קוואל

שְׁלוֹם, שְׁלוֹם, צְווישן אידן

א גוטן שבת פאר אלע ליכטיגע קינדערלעך. די וואך דערצייילט אונז די הייליגע תורה וועגן די פטירה - די הסתלקות פון אהרן הכהן. דער אויבערשטער האט אים געהייסן ארויפגיין צום הר ההר, און משה רבינו האט אים אויסגעטון זיינע בגדי הכהונה, און אנגעטון פאר זיין זון אלעזר, און אהרן הכהן איז דארט נסתלק געווארן.

דערצייילט די תורה: "ויראו כל העדה כי גוע אהרן ויכבו את אהרן שלשים יום כל בית ישראל" זאגט רש"י הקדוש "אלע האבן געוויינט", מענער, פרויען, ווייל אהרן איז געווען א אוהב שלום ורודף שלום, ומטיל אהבה בין בעלי מריבה ובין איש לאשתו - ער האט געברענגט ליבשאפט און געמאכט שלום צווישן צוויי מענטשן אדער מאן און ווייב וואס האבן זיך געקריגט, דעריבער האבן אלע געוויינט.

אהרן הכהן איז געקומען צו איינעם פון די וואס קריגן זיך און אים געזאגט: "דו ווייסט דער איד מיט וועמען די קריגסט זיך האט דיר ליב, יענער חלש'ט פאר דיר, ער האט א גרויס צער אז ער האט דיר געטשעפעט!",

דער חבר פרעגט פון אהרן, אזוי? אזוי האט ער געזאגט, ער האט מיד יא ליב! אזוי איז ער געגאנגען צום צווייטן, און אים אויך געזאגט: "דיין חבר האט צער, ער קען נישט שלאפן ביינאכט אז ער האט דיר געטשעפעט", אזוי האבן ביידע חברים תשובה געטון און זענען געווארן צוריק באפריינדעט. דערפאר האבן

אלע געוויינט ביי די פטירה פון אהרן הכהן. לאמיר זען א שטיקל פון הייליגן רבי'ן אין תורה כ"ז וואו דער רבי רעדט וועגן שלום, וואס מען קען אויפטון וועט מען איז בשלום מיט יעדן איד און מען האט זיך ליב, און עס איז דא צווישן אידישע קינדער אהבה. דער רבי איז מגלה אין די תורה אזא לשון: "לויט די שלום וואס איז דא אין דור אזוי קען מען זיען די גאנצע וועלט צו דינען דעם אויבערשטן, א דור וואס עס איז פארהאן שלום צווישן די מענטשן, קענען זיי רעדן איינער מיטן צווייטן. און די מענטשן זענען חוקר, איינער מיט צווייטן, זיי טראכטן, זיי פארשטן, וואס איז דער תכלית פון דער גאנצער וועלט, פון אלע נארישקייטן אויף דער וועלט".

די חברים זענען מסביר איינער פארן צווייטן דעם אמת אז סוף כל סוף ביים ענדע וועט נישט בלייבן פון א מענטש גארנישט, נאר וואס ער האט זיך צוגעגרייט די תורה ומצוות פאר נאך זיין פטירה צום עולם הנצחי, אזוי ווי חז"ל זאגן אין מסכת אבות, אין מליון לו לאדם, עס באגלייט נישט דעם מענטש נאך זיין הונדערט און צוואנציג יאר, לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות - נישט קיין דימאנטן נישט קיין שפילערייען, נאר איין זאך, תורה ומעשים טובים בלבד. און אויב איינער רעדט מיטן צווייטן וועגן דעם תכלית, דורכדעם ווארפן אלע אוועק די נארישקייטן, אלע דמיונות, געלט מיט כבוד, א.א.וו. און מען איז

זיך מתקרב צום אמת, און מען מען קערט זיך צום אויבערשטן, צו תורה און עבודת השם.

טאמער אבער חלילה עס איז נישט דא מיין שלום, און כל שכן אויב עס איז פארהאן א מחלוקת חס ושלום צווישן צוויי חברים, אדער צוויי קבוצות, אזי אין מתועדין יחד זה עם זה, מען קען זיך נישט דורכקומען, מען קען זיך נישט צוזאמען קומען, ואין אחד מדבר עם חברו מהתכלית, מען קען נישט רעדן מיטן חבר פונעם תכלית, ואפילו כשמתועדים יחד אפילו מען קומט זיך שוין יא ציוניה, אין נכנסים דגריי בלב חברו, די דיבורים גייט נישט אריין אין חבר'ס הארץ, מחמת נצחון, ווייל יעדער איינער וויל אויספירן.

כי מחלקת ונצחון אינו סובל האמת, איינער וואס וויל נצחון קען נישט סובל זיין דעם אמת, ווייל ער וויל אויספירן. נמצא שעקר התרחקות מהשם יתברך של רב בני-אדם היא על-ידי המחלקת שנתרבה עכשו בעוונותינו הרבים. המקום ירחם. ווייל אויב אלע וואלטן זיך דורכגעקומען צוזאמען, וועלט מען געזען אז באמת ווילן אלע דינען דעם אויבערשטן. (עי תורה קכ"ב)

ר' נתן זאגט אין לקוטי הלכות, אז די תלמידי בעל שם הקדוש האבן געהאט איין רבי, אבער יעדער תלמיד האט געהאט אן אנדערע עבודה, איינער איז געווען שטארק אין חסד, איינער האט געמאכט פדיון שבוים, איינער האט אריינגעלייגט כוחות און געדאוונט עטליכע שעה, איינער האט געדאוונט שנעל און שטיל, ביי איין תלמיד איז געווען מער תורה, יעדער תלמיד איז געגאנגען מיט זיין עבודת השם, אבער באמת זענען אלע געווען אונטער איין רבי.

אזוי אויך ביי אונז דארף מען וויסן, אז הגם דער רבי האט אונז געגעבן פארשידענע עבודות, די עבודה פון תפלה, נקודות טובות, תורה, שמחה, התעוררות, התחזקות, חצות, אסאך פארשידענע עבודות פארמאגן מיר, טאר מער אבער חס ושלום נישט אוועקמאכן מיינעם, אלע חברים זענען חשוב, יעדער וויל דעם אויבערשטן מיט זיין נקודה וואס איז שייך פאר זיין נשמה, מער טאר חלילה נישט לאכן פון א חבר, נאר מכבד זיין די חברים, ליב האבן אלע חברים.

מען זעט טאקע ווען די בני ישראל זענען געקומען צו יעקב אבינו, האט ער געמיינט אז אפשר האבן זיי אפשר א שנוי אין זייערע דעות, האבן זיי געזאגט נין שמע ישראל, הער אונזער טאטע ישראל, ה' אלוקינו ה' אחד, דער אויבערשטער איז איינס. אזוי אויך ביי אונז אלע חברים שרייען דעם זעלבן שמע ישראל, די זעלבע תורה, די זעלבע שבת קודש, די אמונה אין באשעפער, עס איז דא חילוקים, אבער דער עיקר איז די אהבה.

דער אר"י הקדוש האט געזאגט: "אויב וואלט געווען אהבת חברים וואלט שוין פון לאנג געקומען די גאולה". דער אר"י האט געווארנט מען זאל זאגן יעדן טאג פארן דאווענען: "הריני מקבל עלי מצות עשה של אהבת לרעך כמוך", ליב האבן א חבר, פארגינען פאר א חבר א גוט ווארט, א שמייכל, אים געבן א גוטע זאך. דורכדעם וועלן מיר מקרב זיין די גאולה, אזוי ווי דער רבי זאגט דא אין תורה כ"ז אז די גאולה קומט דורך שלום.

דער אויבערשטער זאל העלפן אז מיר זאלן זען די שיינקייט פון אונזערע חברים און זיך קענען צאמקומען, דורכדעם וועלן מיר זוכה זיין בקרוב ממש צו ביאת המשיח וועלכער ווערט גערופן 'שר שלום', עס וועט זיין שלום צווישן די חברים, וועט זיין די גאולה השלמה במהרה בימינו אמן.

א אידןשער גרלה

"דו דאגהסט?
דער רבי וועט
זיכער אכטונג
געבן אויף דיר!",
האבן זיי אים
געענטפערט
מיט א
זיכערקייט: ווייל
דו שטיצט דער
רבי'נס מענטשן!

אזוי איז טאקע געווען, איין טאג האבן אריינגמארשירט צו אים אין שטוב א גרופע סאלדאטן, מיט זייער אויבערהאר אין שפיץ, און געפאדערט פון אים א ליסטע פון אלע זיינע פארמעגנס, ער האט זיי עס גלייך איבערגעגעבן, גלייך דערויף האט דער הויפט זייערער געבעטן פון ר' אליעזר זיינע פריוואטע דאקומענטן, האט ער דאס אויך איבערגעגעבן.

פלוצלינג האט זיך דער אויפזעער אויסגעדרייט צו זיינע סאלדאטן און רופט אויס:

"וואס זוכן מיר בכלל אין זיין שטוב? ער איז דאך בכלל גישט קיין איינוואוינער פון רוסלאנד! ער איז דאך א פרעמדער מענטש!", די סאלדאטן האבן זיך זאפארט אויסגעדרייט און ארויס פון זיין פאלאץ.

ר' אליעזר איז געבליבן שטיין ערשטויג, און גישט געוואוסט צו האט ער טאקע ריכטיג געהערט.

שפעטער איז דער אויפזעער אליינס

ר' אליעזר אקערמאן וועלכער האט געוואוינט אין שטאט חיפה, פלעגט קומען יעדעס יאר צום קבוץ פון אונזערע לייט אויף ראש השנה. ער פלעגט דערציילן די געשיכטע וויאזוי ער איז נחלק געווארן צום הייליגן רבין, ומעשה שהיה כך היה: דער אויבערשטער האט באשאנקען ר' אליעזר מיט אסאך מזל, ער איז געווען א גרויסער עושר און האט פארמאגט זייער א גרויסע פארמעגן.

דאס איז געווען אין די צייטן ווען עס איז פארגעקומען די איבערקערענישן אין רוסלאנד, ווען די קאמעניסטן האבן איבערגענומען דאס בענקל און האבן געפירט דאס לאנד מיט א שטייפע האנט. האט ר' אליעזר געשפייזט פון זיינע געלט עטליכע משפחות פון אונזערע לייט וואס האבן גישט געוואלט ארבעטן אום שבת, פון זיין זייט איז דאס געווען זייער א גרויסע מסירת נפש, ווייל ער האט געוואוסט אז עס וועט נאך קומען א צייט וואס ער וועט אויך דארפן אוועקגעבן זיין גאנצע פארמעגן פאר דער רעגירונג, און ווער ווייסט אויב ער וועט נאך בלייבן ביים לעבן, ווייל ווי באוואוסט פלעגן די באלשעוויקעס הרגנען אלע עשירים.

איינמאל, ווען דער עושר ר' אליעזר האט זיך אויסגערעדט זיין הארץ פאר אפאר אידן, האט ער זיי געפרעגט: "וואס וועט זיין מין סוף? וועלן די חברה קומען אויף מינע שפירן און מיר צונעמען מיין האב און גוטס?".

צוריקגעקומען - אן זיינע באגלייטער, אין שטוב פון ר' אליעזר און אים געזאגט: "קוק אהער, אויב וואלט איך דיר צוגענומען אלע דיינע פארמעגנס וואלט איך גארנישט געהאט פון דעם, ווייל אלעס וואלט סייזוי געגאנגען גלייך צו די קאסעס פון די קאמעניסטישע רעגירונג, אנדעם וואס איך זאל באקומען אפילו איין פראצענט פון דעם, דערפאר בעט איך דיר, וויבאלד איך האב געראטעוועט דיין גאנצער פארמעגן, זאלסטו מיר שענקען איין פאר באקוועמע שטייוול".

מיט גרויס שמחה לויפט ר' אליעזר אריין אין שטוב און ברענגט אים ארויס צוויי פאר טייערע שטייוול און דערלאנגט עס פארן אויפזעער.

ר' אליעזר האט געהאט גרויס התפעלות פון דעם גרויסן גס, איינזעענדיג אז די רייד פון אונזערע לייט וואס האבן געזאגט אז אין זכות וואס ער שטיצט דעם רבי'ס לייט וועט ער זיכער געראטעוועט ווערן איז טאקע מקים געווארן.

ר' אליעזר האט זיך נאכמער געצויגן צום רבי'נס מענטשן און געווארן מער איינגעבאקן אין רבי'נס חדר.

* * *

עס איז אמאל צוגעקומען א איד צו ר' אליעזר און אים געזאגט: "דו ביסט דאך א גרויסער עושר, א גרויסער בעל צדקה, איך האב פאר דיר א זעלטענע געלעגנהייט, קום

העלף אן אידישן גלח!"

ר' אליעזר איז טאקע געגאנגען מיט דעם איד זיך טרעפן מיטן אזויגערופענעם אידישן גלח. זיי קומען אריין צום גלח אין שטוב און באגעגענען זיך אנשטאט מיט אן עלטערער איד, וועלכער פארברענגט על התורה ועל העבודה. האט דער אלטער איד דערציילט אז ער איז פון די קינדער וואס זענען פארכאפט געווארן דורך דעם צאר ניקאלאי, במשך זיינע אייגע יארן האט ער אינגאנצן פארגעסן פון זיין אידישקייט, און האט געדינט אין מיליטער צוזאמען מיט נאך אידישע קינדער.

ער איז אנגעקומען אין די אוניווערזיטעט וואס דער צאר ניקאלאי האט אויפגעשטעלט אין די קלויסטערס. איינמאל האבן זיי געהאט זייער א שווערע פארהער, און קיינער פון זיינע חברים - די גוים זענען עס נישט אריבער, נאר ער, דער איד איז געווען דער איינציגסטער וואס האט עס אדורכגעמאכט. איז געשטאנען דארט א עלטערע גלח'טע וועלכע איז געווען זייער געלערנט, און האט זיך אנגערופן: "דער האט א אידישע קאפו".

זינט דעם פאסירונג האט ער אנגעהויבן זיך נאכפרעגן וואס איז דאס אידישקייט און וואס מיינט דאס א איד, ביז ער האט זיך דערוואקסט זיין אמת'ער יחוס, און אזוי האט ער צוריק געכאפט צום דרך התורה, און צום הייליגן באשעפער.

פארשטייט זיך אז מער איז ער קיין גלח נישט געווען, נאר ער האט צוריקגעקערט צום אידישן וועג, מיטן גאנצן הארץ.

סיפורי מעשיות מעשה יב' - דער בעל תפלה

זיין פון דעם 'בעל-תפילה' תמיד: וואס ער פלעגט אלץ אריינצוגיין אין 'ישוב' אריין - און פלעגט איבעררעדן [און באווייליגן] 'מענטשן': "אז זיי זאלן גיין מיט זיין 'וועג', אז זיי זאלן נאר 'נאט' ברוך-הוא דינען - זיי זאלן נאר עוסק זיין אין 'תפילות' וכו'!"

און ווער ס'האט אים צוגעהערט [און איז באווייליגט געווארן] - פלעגט ער אים צו נעמען - און פלעגט אים פירן אויף זיין אָרט 'חוץ-לישוב', כנ"ל [ווי אויבגעדערמאנט] און זיי פלעגן דאָרט עוסק זיין - נאר אין 'תפילות' און 'שירות' ותושבחות' צו 'השם-יתברך', און 'וידוים', און 'תעניתים', און 'סיגופים' (דחינה: פייניגן זיך דעם 'גוף'), און 'תשובה' - און דעסטגלייך! און דער 'בעל-תפילה', פלעגט זיי געבן זיינע 'חיבורים' (דחינה: 'ספרים') וואס ער האט געהאט, פון 'תפילות', און 'שירות' ותושבחות', און 'וידוים'! - און זיי פלעגן עוסק זיין דערניצן תמיד!

ביז ס'פלעגט זיך שוין צו געפינען צווישן זיינע מענטשן וואס ער האט אהינגעבראכט [אהינגעברענגט]: 'אזוינע [מענטשן], וואס זיי האבן שוין אויף געקענט גרענגען [מקרב זיין] 'מענטשן' צו 'השם-יתברך'! פלעגט ער אמאל געבן רשות צו איינעם פון זיינע מענטשן: "אז ער זאל שוין אויף גיין אין 'ישוב' אריין, [ער זאל עוסק זיין דערין], און [ער] זאל דערוועקן [מקרב זיין] 'מענטשן' צום 'אייבערשטן', אז זיי זאלן נאר 'נאט' דינען!"

[און] אזוי האט דער 'בעל-תפילה' זיך אלץ געפירט - און פלעגט אלעמאל מקרב זיין 'מענטשן' - און פלעגט זיי ארויסנעמען פון דעם 'ישוב', כנ"ל. ביז ס'איז געווארן א 'רושם' אויף דער וועלט (כלומר: מען האט די זאך אנגעזעהן אויף דער וועלט) - אין די זאך האט אנגעהויבן מפורסם צו ווערן, ווארן פלוצים [פלוצלינג] זענען פארפאלן געווארן 'מענטשן' פון דער 'מדינה' - און מען האט נישט געוואוסט וואו זיי זענען אהינגעקומען!

מעשה: אמאל איז געווען א 'בעל-תפילה' וואס ער האט תמיד נאר עוסק געווען, אין 'תפילות' און 'שירות' און 'תושבחות', צו 'השם-יתברך' און ער איז געזעצן 'חוץ-לישוב'! און זיין 'סדר' איז געווען: ער פלעגט אמאל אריינצוגיין אין 'ישוב' אריין - און ער פלעגט אריינצוגיין צו עפעס א 'מענטשן' [מענטש] - מן-הסתם פלעגט ער אריינגיין צו 'קליינע לייט', דחינה: 'ארימעלייט', און נאך אזוי א גלייך!

און ער פלעגט מיט דעם 'מענטשן' אנהייבן צו שמועסן [אריינרעדן אין זיין הארץ], פון דעם 'תכלית' פון נאר דער וועלט: "באשר, אז צום 'אמת', איז קיין שום 'תכלית' נישט פארהאנדן [פארהאנגען] אויף דער וועלט, נאר מ'זאל גאט דינען ווייל [וויילאנג] מ'לעבט - און מ'זאל זיך פארברענגען די 'אהרן', נאר מיט 'תפילה' צו 'השם-יתברך', און מיט 'שירות' ותושבחות' צו 'השם-יתברך'!" וכו'!

און ער פלעגט אסאך צו שמועסן מיט דעם 'מענטשן', 'אזוינע רייד' וואס ער זאל יענעם דערוועקן! - ביז זיינע רייד זענען אריינגעגאנגען יענעם אין דעם 'הארץ' אריין - ביז דער 'מענטש' איז מרוצה [באווייליגט] געווארן, אז ער זאל זיך צו אים באהעפטן! און תיכף ווי דער 'מענטש' איז מרוצה געווארן מיט אים - האט ער אים תיכף גענומען, און האט אים געפירט אויף זיין 'אָרט' [פלאץ] וואס ער האט געהאט 'חוץ-לישוב' (דחינה: ארויס פון דעם 'ישוב', נישט וואו מענטשן זיצן)!

ווארן דער 'בעל-תפילה', האט זיך אויסגעקליבן א אָרט 'חוץ-לישוב' - און דאָרט איז געווען א 'טייכל' [פארנט פונעם פלאץ] - און 'ביימער' און 'פירות' איז דאָרט אויף געווען - און זיי פלעגן עסן פון די 'פירות' און אויף 'קליידער' - האבן זיי גארנישט געקוקט - ווי [וויאזוי] מ'גייט, גייט מען! און אזוי פלעגט זיין 'סדר' צו

ער וויל גאָננישט 'דאָס' (איבערדעם [צוליב דעם], האָט מען דעם 'בעל-תפילה' נישט געקענט 'כאָפּן')!
האָט דער 'בעל-תפילה' עוסק געווען אַלץ, אין 'דער זאך', כנ"ל (ווי אויבנדערמאנט) - ביז ס'געוואָרן אַ 'רושם' און אַ 'פירסום' אויף דער וועלט און מ'האָט געוואלט אים 'כאָפּן' - נאָר ס'איז נישט געמאָלט [מעגליך] געווען, כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]!

איז [זענען] דער 'בעל-תפילה' מיט 'זיינע לייט', געזעצן 'חויז-לישוב' - און זיי האָבן עוסק געווען, נאָר אין 'תפילה' און 'שירות ותושבחות' צו 'גאָט' ברוך-הוא, און 'ווידויים', און 'תעניתים', און 'סיגופים', און 'תשובות'!

און די זאך פון דעם 'בעל-תפילה' איז [אויף] געווען: "אַז ער האָט געקענט איטלעכן מספיק זיין (כלומר: ער זאל איטלעכן געבן) וואָס ער האָט באַדאַרפֿט!" אַז [אויב] ער האָט פאַרשטאַנען אין 'איינעם' פון 'זיינע לייט': "אַז נאָך [לויט] זיין 'מוח' נאָך - באַדאַרף ער צו 'גאָט' דינסט', אַז ער זאל גיין אָנגעטאַן אין 'גילדן געשטיק' [גאַלדענע קליידער]!" - האָט ער עס אים מספיק געווען!

און אזוי [אויף] פאַרקערט: [אַז] אַמאַל איז צו אים מקורב געוואָרן אַ 'עושר', און ער האָט אים אַרויסגענומען פון דעם 'שוב'! - און ער האָט פאַרשטאַנען: "אַז דער 'עושר' באַדאַרף צו גיין אָפּגעריסן [צוריסענע מבוזה-דיגע קליידער]!" - האָט ער אים אזוי געפירט! [לויט] אזוי-ווי ער האָט געוואוסט, וויאזוי מ'באַדאַרף איטלעכן צו פירן - אזוי האָט ער אים מספיק געווען!

און ביי די [דאזיגע] מענטשן וואָס ער האָט זיי מקרב געווען צו 'השם-יתברך' - איז ביי זיי אַ 'תענית', און דער 'גרעסטער סיגוף' (דהיינו: פייניגן זיך), טייערער געווען פון אַלע 'תענוגים' פון דער וועלט! - וואָרן זיי האָבן געהאַט 'תענוג' פון דעם גרעסטן 'סיגוף', אַדער פון אַ 'תענית' - מער איידער פון אַלע 'תענוגים' פון דער וועלט!

[און אזוי אויך האָט פאַסירט, אַז] ביי דעם איז [פלוצלינג] פאַרפאַלן געוואָרן אַ 'זוהן'! - ביי דעם אַ 'איידעם'! - [און דעס-טגלייך!] - און מען האָט נישט געוואוסט וואו זיי זענען, ביז מען איז געוואָרן געוואָרן: "אַז ס'געפינט זיך דער 'בעל-תפילה' - וואָס ער גייט אום [ארום], און רעדט אָן 'מענטשן' צו [דינען] 'השם-יתברך'!"

נאָר [אים צו דערקענען און] 'כאָפּן', האָט מען אים נישט געקענט! - וואָרן דער [דאזיגער] 'בעל-תפילה', פלעגט זיך פירן מיט 'גרויס חכמה' - און פלעגט זיך ביי איטלעכן פאַרשטעלן אַנדערש (מיט אַ אַנדערע 'שינוי' [ביי דעם], האָט ער זיך פאַרשטעלט פאַר אַ 'אַרימא'! - און ביי דעם, פאַר אַ 'סוחר'! - און ביי דעם, האָט ער זיך נאָך אַנדערש פאַרשטעלט!

און דערצו, אַז [ווען] ער פלעגט קומען שמועסן מיט אַ 'מענטשן' - [איז] אַז ער האָט פאַרשטאַנען, אַז ער קען ביי דעם מענטשן נישט פועלן דאָס וואָס ער וויל - פלעגט ער דעם 'מענטשן', אזוי פאַרדרייען מיט רייד! - ביז סע [ס'איז] גאַרנישט געמאָלט [מעגליך] געווען צו פאַלן [איינצופאַלן; צו פאַרשטיין], אַז ער מיינט דאָס 'דאזיגע', דהיינו: "אַז ער זאל אים מקרב זיין צו 'השם-יתברך'!"

און סע [ס'איז] נישט געמאָלט געווען צו שטויסן זיך [עס איז נישט מעגליך געווען צו פאַרשטיין פון אים], אַז ער מיינט 'דאָס' [אַז זיין גאַנצע 'פּונוה' איז נאָר דאָס]! - כאַטשע צום 'אַמת', איז גאָר זיין 'פּונוה' געווען נאָר דאָס! - וואָרן וואָס ער האָט [אַלץ] געשמועסט און גערעדט מיט 'לייט' [מענטשן], האָט ער מער נישט געמיינט נאָר 'דאָס', דהיינו: "אַז ער זאל מקרב זיין צו 'השם-יתברך'!"

נאָר ווי [ווען] ער האָט פאַרשטאַנען: "אַז ער פועלט ביי דעם 'נישט'! - פלעגט ער אים אזוי מרמה זיין [פאַרדרייען און פאַרקומען און אויסנאַרן], און פאַרשטעלן מיט רייד! - ביז 'ענער' האָט געמיינט: "אַז

לאמיר זיך פאר הערן

די צוועלעוועטע מעשה - דער בעל תפילה (1)

- ז. ווען האט ער געגעבן פאר זיינע מענטשן רשות אריין צוגיין אין ישוב צו דערוועקן מענטשן צום אייבירשטן?
- גלייך ווען מ'איז געקומען צו אים
 - ווען זיי זענען שוין געווארן גרויסע צדיקים
 - ווען זיי האבן שוין געקענט ברענגען מענטשן צו השי"ת
- ח. פארוואס האט מען נישט געקענט כאפן דעם בעל תפלה?
- ווייל ער פלעגט זיך ביי יעדעם פארשטעלן אנדערש ביי איינעם וואו א ארימאן און ביי איינעם וואו א סוחר
 - ווייל ער איז געווען א רואה ואינו נראה
 - ווייל ער האט געמאכט א מופת מיזאל אים נישט קענען כאפן
- ט. וואס איז געווען טייערער ביי די מענטשן פון בעל תפילה מער פון אלע תענוגים?
- גאלד און זילבר
 - כבוד
 - א תענית און דער גרעסטער סיגוף

- א. אין וואס האט דער בעל תפילה שטענדיג עוסק געווען?
- אין תפילות
 - אין שירות און תשבות צו השי"ת
 - ביידע תשבות זענען ריכטיג
- ב. וואו איז דער בעל תפלה געזעסן?
- אין בית המדרש
 - אין ישוב
 - חוץ לישוב
- ג. וואס האט דער בעל תפילה געזאגט אז וואס איז דער תכלית אויף דער וועלט?
- נאר מיזאל דינען דעם אויבערשטן
 - נאר צו טאהן אין משא ומתן
 - ביידע תשבות זענען ריכטיג
- ד. ווען א מענטש איז מרצה געווארן צו אים, צו וואו האט ער אים געפירט?
- אין זיין בית המדרש
 - אין זיין שטוב
 - אויף זיין ארט חוץ לישוב
- ה. אויף וואס האבן זיי גאר נישט געקוקט?
- אויף וואו צו שלאפן
 - אויף קליידער
 - ביידע תשבות זענען ריכטיג
- ו. אין וואס האבן זיי דארטן עוסק געווען חוץ לישוב?
- אין תפלות שירות ותשבות
 - אין ווידויים און תעניות און סיגופים
 - ביידע תשבות זענען ריכטיג

- י. האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?
- יא
 - נ"ן
 - א חלק

איבער אנטאכט

וויפיל און וועלכע זאכן האבן עוסק געווען דער בעל תפילה מיט זיינע לייט חוץ לישוב?

תשובות אויף די פריערדיגע וואך

וויפיל זאכן דערציילט דער רבי אין דער מעשה אז דער אמת'ער בן מלך האט פארשטאנען אז מען דארף דאס רוקן פון זייער ארט און זיי מסדר זיין אויף זייער ריכטיגער פלאץ? **זיבן זאכן**, - רייזילע, פּעטיל, טיש, לייכטער, עופות, חיות, לייב.

געווינער אויף בן המלך ובן השפחה ד
בעז"ה די קומענדיגע וואך וועט זיין דער גורל

א נייַע וועג

דאס איז נייַע ווערטרעד קענען נישט די מקטריגים אנפאלן דעם מענטש אזוי ווי זיי פאלן אונז ליידער אן ווען מיר דאווענען די געווענליכע טעגליכע תפלות.

אבער מיט דעם אלעם האט אונז דער רבי באפוילן צו זאגן אלע סארט תפלות און בקשות טראץ וואס דער יצר קען שוין די אלע תפלות און קען אונז שטערן חס ושלום, דארפן מיר ווייטער מיט תמימות זיי זאגן און בעטן, ווי דער הייליגער רבי רעדט פון דעם אין עטליכע פלעצער מיר זאלן זיין געוואוינט צו זאגן תחנונים און בקשות.

עס איז באוואוסט אז אמאליגע יארן ווען מען פלעגט פארן אויף די הויפט וועגן פלעגן שטיין רוצחים און גנבים און פלעגן באפאלן און באראבעווען די דורכגייער. די רויבער האבן שוין געקענט די אלע וועגן וואו די מענטשן פלעגן דורכפארן. אבער אויב מען פארט אויף א זייטיגע וועג וואס איז נאך בכלל נישט באוואוסט פאר די רויבער פארשטייט מען אליין אז דארט ווערט מען נישט באפאלן פון די חברה.

די זעלבע איז מיט די נייַע סארט תפלה וואס דער רבי האט אונז אויסגעלערנט צו רעדן צום באשעפער אייגענע רייד ארויס פון הארץ, וויבאלד

